

Rubin László: A laktanya kapuja.

A laktanya kapuja.

A polgárucca kellemes házsorában hideg épület áll. Előtte a lépések meghalkulnak, akinek odébb van dolga, sietve továbbmegy, akinek meg kell állni, szerényen félreáll, akinek be kell menni, számot vet magával. Attól féllnek, hogy a napsütésből a vastag kapun behúzzák őket a semmibe. Itt a kedves világ bús határa van.

A határon mindent elhagyunk s a nehéz küszöbön meggörnyedünk. Férfiak, kik az élet sokrétű bajában és a pálya síkján bátrak valánk, a kapun úgy lépünk be, mint egy megbukott iskolásgyerek. Oly kicsik vagyunk a szurony villanása alatt, hogy a porszem, melyből lettünk, hozzánk képest hatalmas hegység, és a féreg, amely holttestünket majd kirágja, hozzánk képest önérzetes, isteni lény.

A parancs.

A laktanya kapujában; a Parancs vett át bennünket. Ő jött értünk akkortájt a lakásra, midőn őszi estén az esővel könnyeztünk. Szuronyos örök vitték-hordták. Senki se tudta, ki okozta, honnan jön és ki küldötte? A szuronyok hegyére olvashatlan aláírás volt tűzve és mi követtük, mint a kísértet. Midőn a laktanya kapujához értünk, ő húzott be a napsütésből. Az őrszem történet táskáján állt és személy azonosságot követelt.

– Sápadt vagyok, – szólt az első, nevet diktálva.

Mindnek sápadt volt a neve, mert egy családnak voltunk tagjai.

Ekkor áteresztett a lécen és a szomszéd szobában újra fogadott. Itt bőszt volt, gallérján három csillag égett s e három szarv a levegőben megfogatott, hogy alázatossá tegyen.

Ettől kezdve minden percünk az övé volt. Az ebédnél a falatot keserűbe mártotta. A pihjenő szóból vezényszót csinált. A hálósobában várt relánk s midőn fejünket fáradtan a nőnek ölébe hajtottuk, kürtébe fújt, mintha a világ össze omlott volna. Midőn lerogytunk, kardot rántott ellenünk, hogy tovább fáradjunk. De mi mégis haldokoltunk... A sírnál a kivont karddal feszesen tisztelgett es otthagyt az ifjan a földben.

A kultúrák kibékülése.

Kisfiam,

mire megnősz, a világ vége nem a Jaktanya kapujában lesz s az országban dalolni fognak. Emberek és városok, kik már csonkán, piszkosan, fáradtan merednek egymásra, akkor már megújultak. Korunk súlya, a vasasnémet, oly könnyű majd az emlékezetben,

mint a pehely s a kard oly rozsdás lesz, mint ma a vérengző emberek szíve.

A kardot hüvelyébe dugtuk; vissza kellett dugni, mivel nem lehetett vele házakat építeni. A szuronyokat le kellett szedni, mivel nem lehetett velük ágyat vetni. A puskákat el kellett rakni, mivel nem nőtt belőlük kalász.

Se a véreskedvű hadvezérek, se az alattomos kedélyű diplomáták nem segítettek! Rettentő szégyen volt: rászorultak a tudósokra és a földművelőkre, a mérnökökre és a mesterlegényekre. Az építéshez téglára volt szükség; közönséges, vörös-barna kis téglákra s a drága nagy ágyúk parlagon heverték, midőn kibékültek.

A derék egy vasúti váltóőr lett, aki nem hagyta, hogy a vonatok egymásba rohanjanak. Egy asszony, aki kötényt mosott, többet használt, mint a tábornok, aki egy tájat lerombolt. Nagy ember lett a dróttostót, aki drótozott.

Kisfiam – mezőkön (és kertekben – lépteid majd nem vesznek el komoran a laktanya kapujában – te már ne félj, szedj, virágot, kedves.